

Panteism, pan-entheism, taina evlaviei

5 martie 2008

Gili Cârstea

Un prieten m-a rugat să explic deosebiriile dintre panteism și taina evlaviei în doctrina sanctuarului, așa cum o vedem noi. Iată mesajul lui:

„Astăzi, citind articolul tău, am ajuns la un pasaj care m-a lăsat puțin confuz! Îl citez în continuare:

„Savanții, teologii și cea mai mare parte a membrilor corpului pastoral nu mai cred că sanctuarul are de-a face cu templul inimii, cu locuirea Duhului Sfânt în el și cu părășia de natură divină. Ei spun că așa ceva este panteism’ [citat din “Profetul Amos și Ziua Domnului” 28 feb 2008, aici].

Te rog, în măsura în care ai timp, să-mi trimiți și mie ceva detalii... Am o mare sensibilitate față de panteism în multele sale forme de infiltrare, mai vechi sau mai noi. Adventismul a avut un meci serios cu panteismul, și chiar tu ai scris mult despre asta.

Deci, ca să revin la subiect, știi că nuanțele fac teologia și uneori chiar doctrina. Așa că spune-mi și mie ce înțelegi prin formularea de mai sus („cred că sanctuarul are de-a face cu templul inimii, cu locuirea Duhului Sfânt în el și cu părășia de natură divină”).

Aștept răspuns și Domnul să fie cu tine.”

Cred că subiectul interesează și pe alți cititori, așa că vom publica astăzi răspunsul la întrebarea lui.

Pornind de la învățătura fundamentală a Scripturii, „taina lui Dumnezeu” care este „Hristos în voi,” J.H.Kellogg a crezut că poate găsi argumente inspirate pentru a amesteca adevărul adventist despre sanctuar cu misticismul oriental care începuse să se infiltreze în creștinismul occidental al acelei vremi.

Kellogg a confundat – voit – duhul de viață (suflat în nările lui Adam și prezent în toată creația) cu Persoana lui Dumnezeu. De aici a început să speculeze folosind indiscriminatoriu pasaje din EGW care se refereau când la una, când la alta, amestecându-le și dând impresia că Dumnezeu locuiește astfel în toată creația, în tot ce este viu, ca într-o locuință; n-a mai fost decât un pas să spună că toată

creația este Dumnezeu. De aici titlul cărții, Templul viu. Acesta este panteism pur, și face parte din bagajul teologic al multor credințe orientale.

Există o altă formă, mai cu bun simț, numită pan-entheism, și de care a fost acuzat, pe nedrept, și E.J. Waggoner. Această concepție limitează prezența, sau locuirea lui Dumnezeu, doar la ființele inteligente. Dar la toate, fără deosebire. Adică toți oamenii au o parte de divinitate locuind în ei nativ, iar datoria lor este să o descopere, să o cultive, să o „conștientizeze.” Această concepție este componenta de bază a mișcării New Age, și face valuri puternice în mișcarea Urantia. „Ierarhia” maeștrilor inițiați declară că misiunea ei este să ajute omenirea să evolueze către descoperirea divinității interioare. După părerea mea, se va dovedi cea mai spectaculoasă componentă a științei demonilor în noua spiritualitate a bisericii emergente.

Eu mă opun total ambelor concepții, pe care le socotesc contrare învățaturii Bibliei, dar pe care o speculează la milimetru. Nici nu era de așteptat altfel, venind de la unul care odată "sigila desăvârșirea," adică era expert în căile administrației divine.

Taina lui Dumnezeu, „Hristos în voi,” este „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” adică temelia guvernării divine, care funcționează de la începuturile creațiunii în univers, și va funcționa toată veșnicia.

Conform pasajului magistral din DA 161, cortul întâlnirii – și mai apoi templul din Ierusalim – era o pildă despre acest scop. Iată cum este definit scopul guvernării divine:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu pentru locuirea Creatorului.”

Asta înseamnă că îngerii, lumile necăzute, absolut orice ființă inteligentă din univers, sunt locuințe ale lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, ei sunt părtași de natura Tatălui lor. Altfel spus, au legea scrisă în inimă. Ei au natura lor, de ființe create (hardware), și natura Creatorului (software) unite inseparabil, lucru care le oferă acces la modul de viață divin, așa cum este structurat universul. Aceasta înseamnă să fii conectat la izvorul vieții.

Dar scopul lui Dumnezeu a fost stopat prin păcat. Lucifer a contestat această ordine, numind-o un sistem de control și sclavie. A cerut să fie eliberat de prezența naturii divine. Acest lucru producea moarte instantanee, adică „rezultatul inevitabil al păcatului” (DA 764).

Dacă Dumnezeu permitea să se producă acest lucru, tot universul ar fi crezut minciuna lui Satana, că așa reacționează Dumnezeu atunci când nu mai primește ascultare orbească. Dar Dumnezeu nici nu putea obliga pe cineva să fie un templu, o locuință a Sa. Acest lucru era benevol, acceptat fără constrângeri sau amenințări. Cum se putea ieși din acest impas?

Singura cale prin care Dumnezeu putea accepta cererea îngerilor rebeli de a fi deconectați de la izvorul vieții, și în același timp să-i păstreze în viață pentru clarificarea conflictului, a fost moartea Mielului lui Dumnezeu, Cuvântul. Ceea ce s-a și întâmplat. Doar peste trupul Legiuitorului pot fi păstrați în viață cei care se deconectează de la izvorul vieții.

Adam a fost creat conform scopului lui Dumnezeu, adică Duhul Sfânt locuia în el, iar dovada vizibilă era lumina care emana din el. Când s-a alăturat rebeliunii lui Satana, Duhul Sfânt S-a retras, conform legii desăvârșite și imutabile a libertății, iar Adam a rămas o locuință goală, la discreția legii păcatului și a morții. El naște temple goale, adică hardware lipsit de software. Da, BIOS-ul divin – adică instrucțiunile elementare pentru viață – rămâne, dar sistemul de operare nu mai este prezent.

Paralela cu calculatoarele noastre este pertinentă: Un PC are toate componentele, care funcționează perfect, are BIOS – adică pornește și aprinde ecranul – dar fără sistem de operare nu este capabil să lucreze cu programele. Fizic este viu, spiritual este mort. La fel cu omul.

Scopul planului de mântuire este așezarea din nou a naturii divine în templul uman, instalarea Creatorului în locuința Sa, re-conectarea omului căzut la izvorul vieții.

DA 161 spune că, pe planeta noastră, acest lucru s-a realizat pentru prima dată în Isus Hristos. El a fost un membru al familiei umane, Fratele nostru mai mare, în care cele două naturi, umană și divină, s-au unit din nou conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Până acum, cu nimeni nu s-a realizat acest lucru pe pământ. Cu două excepții, evident: a) cei plecați în cer, precum Enoh, Ilie, Moise, și b) cei morți în Hristos, care au fost făcuți părtași de natură divină în lipsă, în copia lor de pe serverul divin.

Ceea ce ține lucrarea lui Dumnezeu pe loc este că biserica nu știe că lucrarea nu se poate încheia decât atunci când Dumnezeu repetă ceea ce a realizat în Hristos cu o generație întregă a poporului Său, indiferent ce ar însemna aceasta numeric. Cei sigilați vor fi făcuți părtași de natură divină, și vor trăi fără păcat o scurtă perioadă de timp înaintea revenirii lui Hristos, ca ultimă dovadă a scopurilor și realizărilor uimitoare ale planului de mântuire. Și ca o ultimă dovadă despre iubirea insondabilă a lui Dumnezeu pentru copiii Săi, iubire care nu ține seama de vremile de neștiință.

Concluzia este că, în momentul de față, unirea cu natura divină încă nu s-a realizat cu nimeni din acest popor. Da, unii au înțeles această cerință înaltă a planului de mântuire, și o doresc cu înfocare. Ei doresc să fie făcuți o locuință a Duhului, și de aceea Acesta lucrează cu ei, descoperindu-le tot mai mult dezastrul din inimile lor, ca să poată confirma dacă sunt de acord cu ștergerea acelor „fișiere.”

Alții nu au auzit încă, și trebuie să audă și ei, ca să poată decide, în cunoștință de cauză, dacă doresc sau nu realizarea scopului lui Dumnezeu cu ei. Când biserica se decide în acest punct, imediat are loc Ziua Ispășirii pentru cei vii, cu cei care au acceptat scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Așadar, noi nu credem că Dumnezeu locuiește în tot ce este viu, sau în oameni păcătoși, așa cum propun panteismul și pan-entheismul. El mai întâi ne convinge de „păcat, neprihănire și judecată,” ne descoperă taina lui Hristos, și ne invită să-L primim ca Locuitor permanent în inimile noastre. Toți cei care acceptă acest lucru vor fi făcuți părtași de natură divină. Doar atunci vor trăi în neprihănire, ca Adam înainte de păcat, ca Hristos, așa cum spune Maleahi 3:1-3.

Detaliat, acesta este legământul cel veșnic, expus comprimat în Ieremia 31.
